

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Amor insignis proximorum in S. Ignatio. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

luit vnquam: & grauior administrum aliquando puniit, quod vnueracem, vni sibi præter cæteros attulisset. Que sanè peritus rerum æstimator, haud ita leuia duxerit, si hominis vel ætatem ipsam sinilem, cui multa dantur, vel infirmitates valetudinis, quæ in S. IGNATIO erant frequentes, & penè assidui dolores & nausæ ventriculi, vel denique summam inter suos potestatem & licentiam, suo, vt ita dicam, arbitrato viuendi, consideret. Somno quatuor circiter horas tribuebat. Cubiculo semper vsus est perangusto, humili, tenebricoso, & simpliciter laborato, longo 29. lato 14. alto 10. palmis.

CAPVT VNDECIMVM.

Amor insignis proximorum in S. Ignatio.

VT primùm è peccatorum cæno emerit S. IGNATIVS, confestim ad cæteros ex eodè cæno extrahendos incubuit: totamque deinceps vitam hæc in re traduxit, cum innumerabili animarum bono, & maximo S. Ecclesiæ incremento. Ob id ipsum ingenti labore, & incommodo, victu semper emendicato se sustentans, literis operam dedit per annos circiter duodecim, eas post annum ætatis 30. aggressus. Barcinone cum in Grammaticæ studio versaretur, quoddam Monasterium Monialium, solutâ admodum disciplinâ, corruptisque tunc moribus; ad veterem sanctimoniam omni studio reuocare nitebatur, idque effecit, vt pleræque ad salutarem penitentiam officiumque traductæ sint. Quod nefarij quidam amatores vbi sensere, aditumque sibi ad optata flagitia, magis in dies obseptum videre, in extremam efferrati rabiem, S. IGNATIVM ex insidijs adorti, sustibus ita malè acceperunt, vt dies aliquot in lecto iacuerit. Sed vix dum receptis viribus, minimè suo malo perterritus, ad instituta charitatis officia, redijt alacer. Cumque eum amici monerent, & per Deum obtestarentur, ne denudè in capitis discrimen daret sese: *Quid mihi optatius, inquit ille, quam pro Christo Domino, meumque proximis emori?* Parisijs, amicum à turpi cuiusdâ scemine consuetudine frustra sæpè reuocare conatus, sciens vicum, quem ille ad fœdi sceleris voluptatem transurus erat in stagno viæ proximo, tempestate licet perfrigidâ, sese nudus collo tenus immerisit, atque vt appropinquantem conspexit: *Quò, quò miserime properas, ait, nonne intentum in te diuinæ iustitiæ gladium vides? Perge porrò perge, nefariam istam explere libidinem, ego me hic tam diu tuâ causâ macerabo. quoad cœlestes iras, meo malo auertam abs te. Quo spectaculo ille percussus, demiratusque tantam S. IGNATII charitatem, in posterum ab illa pestiferâ familiaritate sese con-*

Lancij Opusc. Tom. 2.

tinuit. Quendam à vitâ rectè inchoatâ, ad vomitum redire cogitantem, vt ab impio proposito retraheret, totum triduum omni cibo potuque abstinuit, precesque cum lachrymis pro eo fudit, & perseverantiam in bene cæptis, inconstanti illi impetrauit. Per studiorum tempus, quotidie tēpus aliquod proximorum salutem dabat. Omnes quos potuit semper, ad virtutem ac pietatem exercitijs & pijs sermonibus trahebat. In patriâ verò sua institutionem Sodalitatis SS. Sacramenti præcipuè adiunxit; curauitque vt in meridie daretur signum campanæ ad orandum, pro existentibus in peccato mortali, & in purgatorio; vtque tolleretur alearum vsus, vitæque ac mores incolarum, & Ecclesiasticorum reformarentur. Dicebat se, siquidem ad animarum salutem pertineret, paratissimum esse, nudis pedibus, cornibusque onustum per plateas incedere, nullum denique reculare habitum, aut ridiculum, aut probrosum, qui esse utilis hominibus posset. Quod re ipsa comprobauit, si quando se occasio obtulit. Hanc etiam ob causam Hierosolymam summis laboribus & incommodis, vitæque periculis inuisit, vt ibi fideles in pietate iuuaret, infideles verò conuerteret. Ecce ad hoc ipsum perficiendum postea, collectis nouem egregijs socijs, voto se obstrinxit. Quod si non liceret exequi, operam suam ac Sociorū Romano Pontifici in auxilium animarum obtulit. Eundem ob finem Societatem Iesv, non sine magnis difficultatibus instituit, validè sese opponente sathanâ. Eiusque finem hunc esse voluit, vt in eâ, omnes non solum salutis & perfectioni propriarum animarum vacarent; sed impensè in salutem ac perfectionem proximorum incumberent: illiusque hanc esse vocationem declarauit, diuersa loca peragrarè, & vitam agere in quâuis mundi plagâ, vbi maius Dei obsequium & animarum salus speretur. Quas vt adiuuaret vberius, rationem viuendi in exterioribus, non Eremiticæ, sed Christi & Apostolorum vitæ conformem esse voluit: hoc est, in victu vestituque communem, cum honestis eius regionis clericis. Per quam Societatem, quid in Ecclesiâ Dei effecerit, & ad hunc diem per filios suos, (in Prouincias 33. & domicilia 516. distributos, qui ante annos sex, numerantur 1312. efficiat, recti & non inuidi rerum æstimatores, probè norunt, & inimici S. Ecclesiæ, ijdemque & Societatis maximi, fatentur. Si necesse esset ad auellendum aliquem à vitâ improbâ, non erubesceret iuuantis studio, sua secularis vitæ patefacere peccata. Quâ ratione, non vnum penè desperatum adiunxit. Ex eodem proximorum salutis amore ardenti, manarunt insignia pietatis opera per eum instituta. Nam vt nihil dicam de Societatis Scholis, ad erudiendam iuuentutem aptis, in orbe terrarum numerosissimis, ex quibus omnibus antea actis annis, viri S. Ecclesiæ & Reipub. Christianæ prodierunt,

D d d 3

runt, prodeuntque numerosissimi, & literis & virtute, aliisque naturæ & gratiæ ornamentis illustres, in Orbis magistrâ & Principe Romanâ Vrbe, auctor fuit, vt Collegium Germanicum pro purgandâ ab hæresibus Germaniâ, erigeretur: Domus item orphanorum pro pueris & puellis orbatis parentibus: Domus Catechumenorum pro Iudæis ad fidem conuersis alendis: Cœnobium malè nuptarum, in quo ad tempus mulieres à maritis dissidentes, tamdiu delitescerent, quoad compositis controuersijs, in gratiam cum maritis redirent. Pro cuius cœnobij initijs, ipse licet magna rei familiaris pressus inopiâ, & certis lapidibus, ex arca domestici templi effossis ac diuenditis, collectam 100. aureorum summam, primus in medio posuit. Afiud quoque Monasterium, quod nunc S. Catharinæ de Funarijs appellatur, instituit, quo puellæ forma eleganti, ob angustias rei familiaris, in periculo pudicitie constitutæ, magnâ impensâ educantur: ætate maturata, vel religiose vitæ consecrandæ, vel in matrimonio honestè collocandæ. Quarum hodie aliquot centena eo loco retinentur. Id quoque molitus est, quod olim in patriâ suâ effecit, vt vlcerosi ac mendici per compita miserè queritantes, vnum in locum coacti, publicâ impensâ alerentur. Pro quodam, qui per sexaginta annos confessus non fuerat, multas preces Deo in Societate offerri mandauit, & tandem ad bonam frugem hominem reduxit. Denique continuè vigilabat, & cogitabat, quomodo posset malos à peccatis abstrahere, & ad vitam puram perducere: & pro animarum auxilio, quæuis incommoda ac pericula, doloresque libenter patiebatur, nihilque difficilè recusabat. Effecit etiam, vt Innocentij Tertij iam desuetudine propemodum antiquata, lex, de non curandis ægrotis, à prima inspectione, nisi ritè sua confiterentur peccata, longo intervallo reuocaretur. Denique quod maximè saluti animarum conducit, cum Ecclesiasticorum Præsulum incuriâ, frequens vsus, sacrarum Concionum & lectionum, Missarum item, Confessionisque ac Communione, iam pridem esset extinctus; illum S. IGNATIUS Romæ primùm, deinde in alijs vniuersi orbis partibus introduxit, quemadmodum & veteres scribunt Historici, & ex iuratis multorum testimonijs S. IGNATIO coæuis, Sacræ primùm Rotæ Auditores, deinde Cardinales sacrarum rituum agnouerunt. Quem vitum illi, ob conuersas multas barbaras nationes per socios ab eo missos, disertis verbis, in Relatione Summo Põtifici, pro eo in Sanctorum numerum referendo datâ, pronunciarunt: dici posse, Apostolum Indorum & Barbarorum, aliarumq; nationum, quæ per socios ab eo missos, CHRISTVM agnouerunt: sicut à V. Beda S. Greg. Magnus dicitur Apostolus Angliæ, quia illuc Augustinum & alios Monachos ad prædicandum Euangelium misit.

Sed solis spiritualibus proximorum auxilijs S. IGNATIUS charitas minimè contenta est, ad corporalia sese amplè diffudit. Statim enim ac seculi militiam deseruit, & valetudinem recuperavit, assiduum obsequium pauperibus & infirmis exhibuitijs, in hospitalibus cum magna humilitate & charitate infirmuendo, vulnera eorum curando, interdum eorum plagas liguendo. Et quamuis ipse relicto pro Christo rebus omnibus piorum aleretur subsidijs, non tantùm pro se, sed pro alijs etiam pauperibus quotidie elemosinas conquirebat, & conquisitis liberalissimè distribuere, peiorem & durioris panis partem sibi reseruans, meliorem & recentioris Christi pauperibus donans, non sine lachrymis præ gaudio, & proximorum propter Deum amore, manantibus. Curauit præterea, vt in patria Sodales SS. Sacramenti, elemosinas quouis die Dominico, pro pauperibus occultis, verecundia pressis colligerent, ipsque partentur: & vt eius germanus frater, quouis item die Dominico, panes 12. in honorem Apostolorum duodecim largiretur. Hæc etiam eius enituit charitas, in visitandis ac recreandis, ob aliquam calamitatem merentibus, tam liberis, quam in carcerem detritis. Quod ei totâ deinceps vitâ in more fuit, etiam dum obiret laboriosa Præpositi Generalis munia. Sed maximè eius charitas resplenduit in dilectione ardentissima & constantissima inimicorum. Nulli malum pro malo reddidit: malefacta benefactis non tantùm æquauit, sed superauit. Cum sapius appetitus esset à multis, & ad iustam indignationem prouocatus, ne minimam quidem commotionis significationem dedit; neque eos à quibus grauius est laesit, vel leuiter, cum faciliè posset, est vltus. Quod quidem præclaris exemplis demonstrari posset, ni breuitas compendij promissa, obstaret.

CAPVT DVODECIMVM.

Amor erga Deum in S. Ignatio perfectissimus.

ET exactâ Dei præceptorum post suam conversionem custodia: & multiplici dilectione proximorum satis superque S. IGNATIUS, veram erga Deum & excellens dilectionem, testatam reliquit: sed adsunt alia quoque huius rei certissima argumenta, Cardinalibus Sacrorum Rituum, in Relatione eius Canonizationis, non rhetoricè, sed grauissimâ iudiciali sententiâ, post præmissam longam inquisitionem, & multorum iuratorum testium, examina: Deum, inquit Apostolici Commissarij ac Iudices, quantopere diligeret, patet ex summâ illâ curâ ac diligentia, quâ studuit propter Deum proximo in spiritualibus ac tem-